

helst Sag, men det skal afgive en Betænkning med Indstilling til den danske Rigsdag og til Ministeriet. Det er altsaa meget langt fra, at det kan kaldes en Kirkedag. Det skal heller ikke paa nogen Maade have nogen Vetoberettigelse, nogen Adgang til at sige nej til, hvad Rigsdagen vedtager. Og det skal endelig gøre sine Sager færdige i Løbet af et Aar. Jeg er derfor nærved at synes, at hele den Tale om denne Kirkedag, som man er saa bange for, kan sammenlignes med Spøgelsefrygt.

Den sidste ærede Taler var endogsaa ængstelig for at faa Raad dernedefra. Jeg synes, det er at komme langt ud for en dansk Rigsdagsmand og for den danske Rigsdag, at man endogsaa er angst for at faa Raad dernedefra om Ting, som er ret ukendte for os. Thi det tør jeg paastaa, at der neppe findes nogen Mand eller Kvinde her i Landet, der har et saadant Kendskab til disse Sager, at de kan give sig til at lovgive om dem, paa staaende Fod. Og jeg tror ikke, at det vilde være bedre, om man fik en Forsamling sammensat saaledes, som det ærede 10de Medlem for 2den Kreds (Dahl) synes at ønske, af Rigsdagsmænd og Repræsentanter for Ministeriet og saa Sogneraadene i Sønderjylland. Jeg tror, det vilde blive et underligt Konglomerat af en Forsamling, og jeg tror slet ikke, man vilde faa virkelig gode Raad om Sagerne dernede. Disse Sager er jo ret udviklede. Som jeg allerede nævnte ved Forelæggelsen af Lovforslaget, er Lønningsforholdene dernede overordentlig forskellige fra Lønningsforholdene heroppe. Der er ikke alene det, at Menighederne selv bestyrer Præstegaardene og de stedlige Lønningsindtægter, men de har i en lang Aarrække haft Forbindelse med Konsistorium i Kiel, Alderstillægskasser, Vajsenhuskasser og en hel Mængde andre Kasser, som de har maattet indbetale til og faaet Bidrag af til Ordningen af Lønningsforholdene. Der er derfor meget at tale om og søge Rede paa, inden den danske Rigsdag kan træffe nogen endelig Afgørelse derom. Og om de Forhold, der særlig er nævnte i § 1, maa der selvfølgelig komme Folk til at forhandle, der virkelig har Kendskab til dem og Forstaaelse af dem. Der er derfor foreslaaet en saa fyldig Repræsentation fra Sønderjylland i dette Udvalg. Og det gør jo ogsaa, at Udvalget faar et saa stort Tal af Medlemmer.

Man har dernæst anket over, at i Henhold til § 4 kan der afæskes Udvalget Betænkning ogsaa om andre Sager end de i § 1 nævnte, og Udvalget kan selv afgive Betænkning om saadanne Sager. Jeg finder,

at det vilde være mærkeligt, om man vilde nedsætte et saadant Udvalg og begrænse dets Opgave udelukkende til det, der er nævnt i § 1, eller om man vilde tro, at man var i Stand til at kunne begrænse Opgaverne og allerede nu angive dem ganske nøjagtigt. Det vil man nemlig neppe kunne. Jeg nævner som Eksempel paa saadanne Opgaver, der kunde komme for, Salmebogen, Udgiverretten og Forholdet til Vajsenhuset o. s. v. Jeg har aldrig tænkt mig, at man blot for en Salmebog skulde nedsætte et Udvalg paa 39 Medlemmer, saaledes som den sidste ærede Taler mente, det er selvfølgelig ikke min Tanke. Men naar man har et saadant Udvalg, er det rimeligt, at man forelægger et saadant Spørgsmaal for det. Og der vil kunne rejse sig mange andre Spørgsmaal. Jeg vil saaledes erindre om Spørgsmaalet om det sønderjydske Stift, om een Biskop i de sønderjydske Landsdele eller disse Landsdeles eventuelle Adskillelse i to Stifter, idet en Del maaske lægges under Ribe Stift og en Del under Haderslev Stift. Der er endvidere Spørgsmaalet om Forbindelsen mellem Kirken og Skolen dernede. Vi har faaet en midlertidig Lov om de sønderjydske Skoleforhold, men i den findes der ingen Besked om Forpligtelsen til at være Kirkesanger og Organist, og det er dog noget, Menighederne dernede er interesserede i, og som jeg tror, Kirkeforstanderskaberne har haft Indflydelse paa. Mange Steder dernede findes der gamle Degneindtægter, der er henlagte til Kirkebetjentene. Disse Spørgsmaal vil ganske naturligt komme frem, og der vil sikkert komme andre Spørgsmaal dernedefra, som vi neppe endnu kan have nogen Anelse om, fordi Forholdene dernede er saa forskellige fra vore. Det er alt dette, der er tænkt paa i § 4, og der er ikke tænkt paa, at der skulde fremsættes Forslag om en saakaldt Kirkeforfatning eller en Kirkedag. Det vil Ministeren ikke fremsætte Forslag om, og det berører heller ikke de Ønsker, der har været fremme dernedefra, eller de Ønsker, jeg selv nærer overfor denne Sag. Jeg tror heller ikke, man dernedefra vil fremsætte noget Forslag eller Ønske derom. Men skulde man endelig, da man har Bemyndigelse til at rejse andre Sager, dernedefra ogsaa komme ind paa at rejse Spørgsmaalet om en Kirkedag og afgive Betænkning derom, hvad Skade kunde den danske Rigsdag egentlig tage af det? Det vilde interessere mig, om det ærede Medlem kunde forklare, hvilken Skade Rigsdagen kunde have af, om man afgav Betænkning om en Kirkedag. Den danske Rigsdag har sin fulde Frihed heroverfor. Jeg forstaa